

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΚΔΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξοτ. φρ. 20.
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΑΝΤΕΣ ΠΤΑΙΟΜΕΝ.

Εἰς τὴν πολιτικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἔθνικὴν ἄβυσσον ἥτις ἀνοικοκλείει τὸ ἀπαίσιον αὐτῆς ῥύγχος πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν, κινδυνεύομεν νὰ συγχύσωμεν τὰς εὐθύνας καὶ ν' ἀπολέσωμεν τὰ ἔχνη τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Δι' ἡμᾶς δὲ τὸ πάθος τῆς δικαιοσύνης εἶναι τόσον ἐπικρατέστερον παντὸς ἄλλου, ὥστε πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς θυσιάζομεν καὶ ὄνειρα καὶ μίση καὶ φίλτρα καὶ συμπαιδείας. Καὶ δὲν νομίζομεν ὅτι ἡ ἀρετὴ ἡμῶν αὕτη ἔχει μόνον τὴν ἰδεώδη τῆς ἔννοιαν· ἡ ἐπιρροή τῆς εἶναι καθαρῶς πρακτικὴ.

Δὲν θέλομεν ἀποστρέφοντες ὅθεν δεῖ τὰς εὐθύνας νὰ τυφλωθῶμεν δευτέραν φοράν πρὸς τὰς ἀληθινὰς αἰτίας τῶν συμφορῶν μας· δὲν θέλομεν ὡς ἐπὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως τὰ πάντα εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ πτωχοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς δυσμοίρου Ἀμαλίας ἐπιρρίψαντες, ἡμᾶς δὲ ὅλους ἀθῶας περιστράς ἐκλαβόντες, ἐκεῖνους μὲν ἀπεμακρύναντες καὶ διὰ τῆς λύπης ἐθανατώσαντες, ἀλλὰ τὸ παρελθὸν τῆς διαφθορᾶς σῶον καὶ ἀλώβητον κληρονομήσαντες ἀκέραιον εἰς τὰς μεταγενεστέραις ἀπεδώσαμεν, δὲν θέλομεν καὶ τώρα νὰ ζητήσωμεν νέον Ὁθῶνα καὶ νέαν Ἀμαλίαν.

Ἐννοῦμεν τὸν καιρὸν αὐτὸν ὅστις μᾶς ἔχει πνίξει ἐντὸς τῆς δυστυχίας, τῶν ταπεινώσεων, τῆς χρεωκοπίας καὶ τοῦ αἰσχυροῦ **καιρὸν ἐκκαθαρίσεως**. Μεταχειρίζομεθα αὐτὴν τὴν πέτρην καὶ χυδαίαν λέξιν, διότι φοβούμεθα πλέον τὰς μεγάλας ἐκείνας τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ἐλευθερίας, τῆς παλιγγενεσίας καὶ τῆς λαοσωτηρίου μεταπολιτεύσεως. Διότι ὑπὸ τοιαύτας χρυσᾶς σινδόνας ἀπεκρύψαμεν πάντοτε κλίνας ἐπου τοῦ ἔγκλημα καὶ τὸ αἶσχος, ὁ ἐπικουρισμός καὶ ἡ διαφθορά ὑπνοῦς συνεκοιμήθησαν Βοργιωῶν. Καὶ δὲν παραδεχόμεθα ὅτι ἐὰν μὴ τώρα μετανοήσωμεν εἰλικρινῶς θὰ δυνήθωμεν ἄλλοτε νὰ συνέλθωμεν ἐκ τῶν κτύπων τοὺς ὁποίους καὶ ξένοι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἰδίως, κατὰ σκατανικὴν ἀδυσώπητον ἀλληλουχίαν, κατηνέγκαμεν ἐπὶ τῆς τιμῆς, τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ μέλλοντός μας. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐννοήσωμεν τώρα τίς ὄντως πταίει, ἐὰν εἰς ἕνα ἢ εἰς ἄλλον ἀποκλειστικῶς ἐπιρρίψωμεν τὴν ἐνοχὴν καὶ δὲν ὁμολογή-

σωμεν ὅτι **πάντες πταίομεν**, ἀς τεθῶμεν τότε ἀπὸ τοῦδε εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως καὶ ἀς ἐξέλθωμεν εἰς θήραν κηδεμόνος.

Μᾶς τρομάζει ἡ ἀδικία, μᾶς τρομάζει περισσότερον ἡ δημιουργία φαντασιώδους ἐνόχου. Ἐπαναλαμβάνομεν: Διὰ τὴν δὲν ἑκαρποφόρησεν ἡ Μεταπολίτευσις; Διότι ἐνομίσαμεν ὅτι τῶν πάντων ἐνοχος ἦτο ὁ Ὁθῶν, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ κυβερνήσεις μας, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ Βουλαὶ μας, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ λαὸς μας. Τώρα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς καταδιώξεως τῆς σατυρικῆς μας συναδέλφου συνελάβομεν τὴν κοινωνίαν ἐπ' αὐτοφώρῳ θέλουσιν νὰ εὕρῃ ἕνα ὁρατὸν ἐνοχὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ καὶ μόνου νὰ ἐπιρρίψῃ ὅλην τὴν εὐθύνην. Διαμαρτυρούμεθα. Καὶ ἡμεῖς οἱ ἀντιδασιτικοὶ θὰ ῥήξωμεν φωνὴν ὅτι εἰς τὴν κατὰστασιν εἰς ἣν περιήλθομεν δὲν πταίει μόνη ἡ Βασιλεία.

Ἡ Βασιλεία! Ἰδοὺ ὁ σκόπελος. Τὸ σύνταγμα τὴν ἐκάλυψε διὰ τοῦ ἀνευθύνου. Ἡ σοφιστεία τὴν παραδέχεται ἄσθενῆ. Οἱ ἄγγλοι συνταγματολόγοι φρονοῦσιν ὅτι δὲν δύναται ν' ἀδικήσῃ. Ὁ λαὸς τὴν πιστεύει παντοδύναμον. Ὁ Τρικοῦπης τὴν ἐνόμισεν ἄλλοτε πηγὴν τοῦ κακοῦ. Ὁ Δεληγιώργης εἶχεν ἀπογοστευθῇ ἐξ αὐτῆς. Ὁ Κουμουνοῦρος ἐναλλάξ τὴν ἐθώπευσε καὶ τὴν ἠπειλήτεν. Ὁ λαὸς σήμερον ἀποπνέων ἐνθουσιασμόν, αὐρὸν ἀλαλήν· σήμερον πλήρης ὀνείρων καὶ αὐρὸν μεστὸς ἁρῶν. Ἡ Βασιλεία! Τὸ μυστηριώδες αἶνιγμα, ἀλλὰ καὶ τόσον χονδρὴ πραγματικότης. Τὸ ἄορατον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις. Δὲν κάμνει τίποτε, ἀλλὰ κάμνει τὰ πάντα. Δὲν δύναται νὰ πταίῃ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐνοχος. Ἀνεύθυνος καὶ ὑπεύθυνος. Ἀσθενὴς καὶ παντοδύναμος. Ἡ Βασιλεία! Ποῦ εἶναι αἱ χεῖρές της αἱ ἐνεργοῦσαι, ποῦ εἶναι ἡ κεφαλὴ της ἡ σκεπτομένη; Ποῦ εἶναι ἡ καρδιά της; ἥτις πονεῖ, ἥτις αἰσθάνεται; Ὁ λαὸς θὰ ἐδίδεν ἑκατομμύρια ἐὰν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν καρδίαν αὐτὴν καὶ ν' ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῇ.

Τούλάχιστον τὸ **Μὴ Χάνεσαι** δὲν μᾶς λέγει τίποτε περὶ αὐτῆς; Ὡ! θὰ τὸ ἀγαπήσωμεν περισσότερον, θὰ τὸ λατρεύσωμεν ἐὰν μᾶς ἐξηγήσῃ τί εἶναι τέλος πάντων ἡ Βασιλεία αὐτή· ἡ ἄορατος, ἡ μυστηριώδης, ἡ ἀφανής;

Μάλιστα, νὰ σᾶς τὴν εἴπῃ, νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσῃ, ἀλλ' ἰγγυθητέ μοι ὅτι δὲν θὰ ἀντιμετωπισθῶ μετὰ τὸ ὅν τὸ κα-

ούμενον Σπανίδην, με τὰ ὅν τὰ καλούμενον Μπέναν, τοὺς ὁποίους ἠδύνομαι νὰ βλέπω βρόντας μουντζουρωμένους ἐκ τοῦ ἀκρου τῆς γραφίδος, ἀλλ' οὐδ' ἀπεχθάνομαι καὶ μισῶ καὶ ἐρωτῶ πολλάκις τὸν Ὑψιστον εἰς στιγμὰς μυστηριώδεις διατί ἀφοῦ ἐπλάσεν αὐτοὺς ἐπλάσε καὶ ἐμέ; Ἡ τοῦλάχιστον ἀφοῦ εἶπε καὶ ἐγενόμην διατί νὰ εἶπῃ καὶ νὰ γίνουιν καὶ αὐτοί; Νὰ γίνουιν τέτοιοι ποῦ εἶναι, ἄδικοι, ἀναίσθητοι, ψυχροὶ ὡς τάφοι, ἀλλὰ καὶ μεστοὶ ὡς τάφοι;

Ἀποτελοῦμεν μόριον τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχομεν πλήρως δικαίωμα νὰ εἰπώμεν τὴν γνώμην μας περὶ τῆς Βασιλείας. Ἡ εἰσαγγελία πλανᾶται, — καὶ διὰ τοῦτο ἐν παρομοίαις περιστάσεσι λαμβάνει ἐπανειλημμένα ῥαπίσματα παρὰ τῆς Θεμίδος τοῦ λαοῦ. — πλανᾶται ὑπολαμβάνουσα τὴν Βασιλείαν ἀνωτέραν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.

Ὁ Βασιλεὺς εἶναι ἀνεύθυνος. Ἀλλὰ ἡ Βασιλεία εἶναι ὑπεύθυνος. Οὕτω λύεται νομιζόμεν ἐναργέστερον τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν ἄλλην διαίρεσιν τῆς εὐθύνης εἰς νομικὴν καὶ ἠθικὴν. Ἀδιαφοροῦμεν ἐν τούτοις περὶ τούτου ἢ τοῦ ἄλλου τύπου τῆς ἐρμηνείας καὶ λέγομεν ὅτι εὐθύνῃ μόνον οἱ χῶροι καὶ οἱ ἀπηγορευμένοι δὲν ἔχουν. Ἐκτὸς αὐτῶν πάντα τὰ λοιπὰ ἐμψυχα εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς φοβεράς αὐτῆς λέξεως.

Γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, τί θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία ὅταν μίαν ἡμέραν θ' ἀνήκῃτε εἰς τὸ κράτος τῆς; **Ἀ' Ἐπὶ Γεωργίου Α' ἢ Ἐλλάς** κτλ. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπὶ Γεωργίου; Εἴθε σημεῖον γεωγραφικὸν ἢ ἀστρονομικόν; Εἴθε ὅρος κλιματικὸς ἢ τοπογραφικὸς; Ὅχι· εἴθε προσωπικότης, ἥτις ἔδρασεν, ἥτις ἔχει ἐπομένως τὴν εὐθύνῃ τῆς. Δὲν γνωρίζομεν τί θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία ὅταν μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας παρασταθῇ ἐνώπιον αὐτῆς δικασθῶμενος· ἀλλὰ βεβαίως — διότι εὐχόμεθα τὴν Μεγαλειότητά Σας πολυχρόνιον — ὅταν αὐτὴ θὰ δικάζῃ οὔτε Σπανίδια, οὔτε Μπενσιδία θὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχωσιν εἰς μίαν τῆς ἱστορίας ἀποστροφὴν: «Πορεύσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι» θὰ ἐξαφανισθῶσιν ὡς χνοὺς. Ἡ περὶ Ὑμῶν κρίσις τῆς ὁμῶς θὰ εἶναι καλὴ ἢ κακὴ. Θὰ σᾶς ἀνακηρύξῃ Κόδρον ἢ Πεισίστρατον. Ἡ ἀπόφασις αὐτῆς τῆς ἱστορίας θὰ προϋποθέτῃ ὅτι εἴχετε τὴν ἐλευθερίαν νὰ γίνητε τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, νὰ ἀποβῇτε κακὸς ἡγεμὼν ἢ χρυσὸς ἡγεμὼν. Συμβιβάζεται ἡ ἐλευθερία αὐτὴ μὲ τὸ ἀνεύθυνον; Ἡ καπαδέχεσθε σεῖς ὥστε νὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ τὸ ὄνομά σας καὶ νὰ πιστωθῇ διὰ σᾶς, ὅστις πληροῦτε τὴν Ἑλλάδα ὅλην διὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ θρόνου σας, ὅτι ὁ μὲν Κωσταγγελῆς ὡς κακὸς ἢ καλὸς δημοσιογράφος ὠρέλησεν ἢ ἐβλάψεν, Ὑμεῖς δὲ ὁ ἡγεμὼν, ὁ ἄρχων, ὁ ἐπόπτης, ὁ ἀρμοστής οὔτε ὠφελήσατε, οὔτε ἐβλάψατε; Ἐγὼ ἐὰν ἤμην θαλαμηπόλος σας, θὰ εἶχα πλεῖω ταύτης φιλοδοξίαν.

Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς, ὃ εἰσαγγελεῖς, ὃ γραμματίσκοι, ὃ δικαστίσκοι, ὃ κόλακες, ὃ αὐλικοὶ, ὃ συνταγματικοὶ, ὃ κυβερνήσεις, ὃ ἀντιπολίτευσις, ὁ Βασιλεὺς διέφυγε ποτε τὴν εὐθύνῃ; Δὲν ὑπάρχουν οἱ καιροὶ καθ' οὓς ἔστειλε Διαγγέλματα; Τί εἶναι τὸ Διάγγελμα, ἀλλ' ἡ γνώμη βασιλική; Δὲν ἀπέπεμψε ὑπουργεῖα πλειοψηφοῦντα; Τί εἶναι ἡ πράξις; αὕτη ἀλλ' ἡ παρέμβασις βασιλική; Δὲν ἔλαβε τὰ ὑπουργεῖα τοῦ ἐκ μειοψηφῶν; Τί λέγεται τοῦτο εἰμὴ ἀπ' εὐθείας συνεννόησις τοῦ Βασιλέως μετὰ τοῦ Ἔθνους; Δὲν εἶχε γνώμην ἐν τῇ Οἰκουμένῃ; Δὲν ἔχει γνώμην τώρα; Δὲν ἐνῆργησε περιοδεύων ἐν Εὐρώπῃ; Εἰς τὸν λαὸν του συνηγμένον ὑπὸ τὸν Ἐξώστην του δὲν ἐπηγγείλατο πανηγυρικῶς ὅτι θὰ φροντίσῃ αὐτὸς, προσωπικῶς, ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῶν ἐθνικῶν πόθων; Ὁ ὅρκος ἐπὶ τέλους ὃν ἀνα-

βάς τὸν θρόνον ὥμοσε δὲν εἶναι ἀνάληψις τῆς σοβαρωτέρας τῶν εὐθυνῶν;

Καὶ τώρα, ὅτε ἡ εὐθύνη ἡ ἠθικὴ τοῦ Βασιλέως ἢ ἡ εὐθύνη ἡ νομικὴ τῆς Βασιλείας ἐστερεώθῃ ἐν τῇ πεποιθήσει ἡμῶν, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν ἑαυτοὺς ἐν τιμῇ, ἐν εἰλικρινείᾳ, ἐν ἀγνότητι ποῖα ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἡ ἐπὶ τοῦ Ἔθνους ἐπίδρασις τῆς Βασιλείας. Δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν καὶ δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὕτη μέχρι τοῦδε δὲν ἔδειξε τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς τῆς.

Ἡμεῖς παραδεχόμεθα ὅτι ἡ Βασιλεία, ἂν ἤθελε, ἠδύνατο ν' ἀποβῇ παντοδύναμος καὶ δυνάμει τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ νὰ πράξῃ πολλὰ, καλὰ, τελεσφόρα ὑπὲρ τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ἡδύνατο ἐὰν μὴ ἐπὶ ὅλων τῶν κλάδων τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἐφ' ἐνὸς τοῦλάχιστον νὰ ριφθῇ δι' ὅλου τοῦ βάρους τῆς καὶ νὰ εἶπῃ: θὰ γίνῃ καὶ νὰ γίνῃ. Ἡδύνατο νὰ δημιουργήσῃ στρατὸν ἢ ναυτικὸν ἢ συγκοινωνίαν ἢ γράμματα. Διότι εἰς ὅλα αὐτὰ εἴμεθα μηδενικά, Μεγαλειότατε· καὶ πιστευσὼν μας ὅτι μηδενικὸν ἄρχεις. Ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ κεφαλῇς ἐὰν ἐτίθεσο, τὸ ἔθνος ὅλον τυφλὸν θὰ σὲ ἠκολούθει· διότι κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ Ἕλληνες μαινόμεθα διὰ τὴν ἰσότητά· ἐὰν εἴμεθα φύσει δημοκρατικοί, ἔχομεν ὁμῶς καὶ τὰς λατρείας μας· ἡ λατρεῖα μανία μάλιστα ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον προέβη, ὥστε νὰ λατρεύσωμεν ἐνίοτε καὶ ψευδῇ μεγαλειᾷ. Ὁ θεατρικὸς Δομβάρδος δὲν σᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν ὅτι διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι κεφαλὰς ἐπηρμένας δὲν ἀνακηρύσσομεν τὴν δημοκρατίαν· ἄνδρα δὲν ἔχομεν, Μεγαλειότατε, τὸν ὁποῖον νὰ προχειρίσωμεν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί φρονοῦμεν· ἡ Βασιλεία δὲν ἠδύνατο ν' ἀποβῇ παντοδύναμος ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐπὶ κακῷ τοῦ τόπου· ἠδύνατο ὁμῶς ν' ἀποκτήσῃ παντοδυναμίαν ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐπὶ ἀγαθῷ τοῦ τόπου. Τὸ ἐπραξεν; Ἐρευνήσατε ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς πρωθυπουργοὺς, ζῶντάς τε καὶ τεθνεώτας· οὐδεὶς παρεπονέθη ὅτι εὔρε τὴν Βασιλείαν κώλυμα εἰς τὰς πράξεις του, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβεν εἰς τι ὀθίσιν παρὰ τῆς Βασιλείας. Οὐδὲν ἀγαθὸν λοιπὸν ἔγινεν ἐπ' ὀνόματι τῆς Βασιλείας, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν κακὸν διεπράχθη ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς· διότι ὅλα τὰ γεγνημένα ὑπάρχουσιν ὑπουργοὶ οἵτινες οὐ μόνον τ' ἀναλαμβάνουσιν, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται ἐπὶ τούτοις. Ἐζημιώθημεν κατὰ τὸ 1867; Ὁ Κουμουνδούρος καὶ ὁ Τρικούπης λέγουσιν ὅτι ἐπολιτεύθημεν ἄριστα. Ἐζημιώθημεν τὸ 1866; Ὁ Δεληγεώργης καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου του φωνάζει ὅτι ἡ Ἑλλάς τότε μάλιστα ἔζη καὶ ἤκμαζεν. Ἐταπεινώθημεν τὸ 1869; Ὁ Δεληγιάννης καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ μακαρίτου Ζαΐμη τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὑπολαμβάνει Ἔτος ἀναγεννήσεως. Ἐζημιώθημεν κατὰ τὰ Δαυριακά; Οἱ Δεληγεωργισταὶ λέγουσιν ὅτι τὸ μόνον λαμπρὸν σημεῖον τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας εἶνε ἡ μακρὰ ἐκείνη τοῦ Δεληγεώργη πρωθυπουργία. Ἀπελπίσθημεν κατὰ τὰ στηλιτικά; Οἱ Βουλγαρογριβισταὶ φρονοῦσιν ὅτι τότε μόλις ἤρχισαν νὰ τίθενται τὰ θεμέλια τῆς εὐνομίας. Ἀμβλυωπήσαμεν ἐπὶ τῇ Οἰκουμένῃ; Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λέγουσιν ὅτι τότε μόνον ἐσωφρονήσαμεν. Μᾶς ἐξουθένησε τὸ Δομοκόν; Αὐτὸ κηρύττουσιν οἱ κουμουνδουροδεληγιαννικοὶ πατέρα τοῦ ζητήματός μας. Ἐσφαλῆν ὁ Τρικούπης κηρύξας τὴν ἐπιστρατεῖαν; Αὕτη εἶναι κατ' αὐτὸν ἡ ἀσπορος τοῦ ζητήματος μήτηρ. Ὑπεγράψαμεν τὴν ταπεινώσιν μας τὴν 31 Μαρτίου; Τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα λέγει ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὁ Κουμουνδούρος ὑψώθη εἰς Ναπολέοντα.

Καὶ τώρα ἐκπλήσσεσθε, Μεγαλειότατε, πῶς τοιαῦτα ὑπουργεῖα σχηματίζας δὲν μετεβιδάσατε εἰσέτι ἐπὶ τῆς σε-

πτης κεφαλῆς σας τὸ στέμμα τῶν Παλαιολόγων. Μὰ τὸ μεγαλεῖόν σας, καὶ ἡμεῖς τρίβομεν τοὺς ὀφθαλμούς μὴ πως ἢ φαντασμαγορία αὕτη δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλ' ἐγνωρίζατε ἄρ' ὅτι οἱ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔταμον τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Θεῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἠκόνιζον τὴν γραφίδα ἥτις ἐμελλε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς 31 Μαρτίου;

Ἀπαντῶμεν ἡμεῖς ἀνθ' ὑμῶν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἔθνους.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι συλλαμβάνομεν τὸν τρίτον πταίστην, τὸ ἔθνος.

Ὅση ἰκμὰς καὶ δύναμις ἠθικὴ τοῦ ἔμεινεν ἀπὸ τὴν μεγάλῃν γενεάν τοῦ ἀγῶνος τὴν κατηνάλωσεν τὸ 1862, ἔτος καθ' ὃ ἀνεδείχθη ἡ μοιχαλὶς γενεὰ τῶν δικηγόρων ἥτις ἐγκατέστησε τὸν τόπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτῆς.

Διὰ τὸν δικηγόρον καὶ ὁ ληστής καὶ ὁ τίμιος εἰσὶν αἱ αὐταὶ μονάδες, ἐκείνης ἐξ αὐτῶν ἐχούσης τὸ δίκαιον ἥτις πρώτη θὰ ἐζήτει τὴν υπεράσπισίν του. Ἐκ τοιούτων κεφαλῶν ἐξῆλθε νόθον πολίτευμα, οὔτε δημοκρατικόν, οὔτε μοναρχικόν, οὔτε ἐλεύθερον, οὔτε δεσποτικόν, ἀλλὰ μόνον πολίτευμα διεφθαρμένον, τὸ ὅποιον εἶπε: ὕπ' ἐμὲ οἱ τίμιοι χαρακτῆρες θὰ συντριβῶσιν· αἱ ἀληθεῖς ἱκανότητες θὰ παραγκωνισθῶσιν· αἱ πραγματικαὶ ἐλευθερίαι θὰ δεσμευθῶσιν· ἡ ὕλική τοῦ λαοῦ εὐμερία θὰ πάσῃ χρονικῇ νόσῃ· ἀλλ' ἡ ἀγυρτία θὰ ὑψώσῃ κεφαλὴν· ἡ ἀτιμία θὰ λάβῃ τὴν δάφνην· ἡ ἐπιτηδειότης θὰ διέλθῃ ὑπὸ ἀψίδας· ἡ ἀσυνειδήσια θὰ τιμηθῇ.

Τοῦ λαοῦ μικρὸν μὲν μέρος ἐσπευσε νὰ μοιράσῃ μετὰ τῆς φάλαγγος τῶν δικηγόρων καὶ τῶν κατεργαρέων τὰ λάφυρα τῆς πατρίδος· ἀλλὰ τὸ μέγα μέρος, τὸ πολὺ μέρος, κατελήφθη ὑπὸ νάρκης, ἡδυνάτησεν, ἀπεγοητεύθη καὶ ἐδέχθη μετὰ συντριβῆς καρδίας νὰ δουλεύῃ αὐτὸ διὰ νὰ ὑψώσῃ ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος τῶν ἐπικουρικῶν ἀπολαύσεων τοὺς ἐνόχους, τοὺς ἀσυνειδήτους, τοὺς ὑπὸ φράκον ληστές.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπανορθώμεν σήμερον καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐν μέλος τοῦ Συμβουλίου ὅ,τι ἐγράψαμεν προχθὲς ἐν τῇ ὑπόθεσιν τοῦ συναδέλφου μας Κλεάνθους Τριανταφύλλου. Ἐν τῷ συμβουλευτικῷ ὑπῆρξε μειοψηφία ἐναντίον τῆς ἀντισυνταγματικῆς καὶ βαναύσου προτάσεως τοῦ ἀντεισαγγελέως Σπανίδου ὅπως μὴ ἀπολυθῇ ἐπ' ἐγγυήσεϊ ὁ κ. Κλεάνθης Τριανταφύλλος. Τὴν μειοψηφίαν ταύτην ἀπετέλεσεν ὁ κ. Βουλπιώτης ὅστις κατ' ἀρχὴν πάντοτε εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐπ' ἐγγυήσεϊ ἀπολύσεως ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὁ μόνος λόγος τῆς μὴ ἀπολύσεως, ὁ φόβος δηλαδὴ τῆς δραπετεύσεως. Ἀνευ αὐτοῦ ἡ ἀρνήσις τῆς ἐπ' ἐγγυήσεϊ ἀπολύσεως εἶναι καθαρὰ παραβίασις τοῦ συντάγματος καὶ δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διατί νὰ μὴ κληθῶσι νὰ δώσωσι λόγον τῆς παρανομίας τῶν οἱ παραβάται δικασταί, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἔφετερον καὶ ἄλλοτε ἔδωκε τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθροῦ τοῦ Συντάγματος καὶ νῦν βεβαιότατον εἶναι ὅτι τὴν αὐτὴν θὰ δώσῃ ἐρμηνείαν. Χαίρομεν πολὺ διότι ὁ κ. Βουλπιώτης ἠκολούθησεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μόνον τὴν συνειδήσιν του, ἀναγκασθεὶς νὰ μὴ συμφωνήσῃ μετὰ δικαστῶν τὴν τὴν ἐλαφρὰν ἰδέαν ἐχόντων περὶ τῶν νόμων τῆς πατρίδος των.

Σοβαρώταται ὑπῆρξαν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον διήμερον καταθέσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Βελέντζα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρουσιάζεται θῆμα μιᾶς ἀμαρτίας του, τὴν ὁποῖαν οἱ ἀνώτεροι τοῦ ἐπὶ ἐνιαυτοῦς ἐξεμεταλλεύοντο, πᾶς δ' ὁ μετ' αὐτοῦ εἰς γνῶσιν ἐρχόμενος ἠπεῖλει ἢ ἀποκάλυψιν ἢ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν.

Κυκλοφοροῦν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας καὶ δρόμα ὑπουργῶν ὡς ἀναμειγμένων εἰς τὰ ληστρικά τῆς ἡμέρας. Συμφέρεαι νομίζομεν τῇ ὑπολήψει αὐτῶν νὰ παραιτηθῶσι διὰ νὰ ἀφήσουν τὴν ἀνάκρισιν ἐλευθέραν ἐν ταῖς ἐνεργείαις τῆς.

Ὁ Τηλέγραφος ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ ἐναντίον τῆς Ὁρας καὶ τοῦ προφυλακισμένου συναδέλφου μας διατείνεται ὅτι τὰ σατυρικά φύλλα δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύονται εἰς τὴν πολιτικὴν.

Μήπως ἐπεθύμησε νὰ ἀνακατωθῶμε εἰς τὰ οἰκογενειακά;

Ἐχει δίκαιον! Μὲ τὴν πολιτικὴν τί σχέσιν ἔχομεν ἡμεῖς, δι' οὗ δὲν χρησιμεύει ὡς πορισμὸς βίου; Σχέσιν ἔχει αὐτὸς ὅστις τὴν πολιτικὴν τὴν ἔχει ἐπάγγελμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀντὶ χρηματικοῦ ποσοῦ κατέθεσεν ὅλα τὰ ἠθικὰ κεφάλαιά του, δοθεὶς ψυχὴ καὶ σῶμα εἰς πώλησιν! Ὁ ἄνθρωπος εἶναι διαρκὲς πρᾶγμα πλειστηριασμοῦ. Κύριε Νεγροπέντε ὅστις συνεργάζεσθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς πολιτείας τί λέγετε;

Ἐβρεξεν, ἔδρεξεν, ἔδρεξεν! Ὁ οὐρανὸς μᾶς ἐλυπήθη καὶ θέλει νὰ μᾶς καθαρῇ ἀπὸ τόσας ἀναθυμιάσεις ὥς καθ' ἑκάστην ὡς διὰ δυνατῆς δικλείδος ἐκπορνεύει διὰ τῆς ἀνακρίσεως ἢ κοινωνικῆς ὑπόνομος. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς οὐρανὸς ἀντλεῖ εἰς πῖθον Δαναῶν. Ὅσφ αὐτὸς βρέχει τόσφ οἱ λερωμένοι τοῦ Κουμουνοῦρου λερόνουν. Καὶ συνάπτεται πάλιν μετὰ αὐτῶν καὶ ἐκείνου καὶ νικῶσιν αὐτοὶ καὶ ἡττᾶται ἐκεῖνος.

Συγχαίρομεν τὸν ἐν Λονδίνῳ τέως πρέσβυν μας κ. Κοντοσταύλον ἐπὶ τῇ πρώτῃ εὐφρεῖ πράξει ἣν διὰ βίου ἔκαμε. Παρητήθη ἀπὸ πρέσβους, διότι δὲν συνεφώνει μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Κουμουνοῦρου. Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἠπατήθη, ὀλίγον ἄργα, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ὅπως ἀπαλλάσσεται νὰ κάμῃ τὸν πρέσβυν ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ὁματίου του, διότι εἶναι καιρὸς τώρα καθ' ὃν ὅλη ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία, πολιτευομένη καὶ μὴ, σκορπίζεται εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰς παραλίας, εἰς τὰς περιηγήσεις, ἐπὶ θήρας, ἀλιείαν, παιγνίδια, ἐκδρομὰς, αὐτὸς δὲ οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὰ μέσα εἶχε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' οὔτε τὴν πείραν καὶ τὴν ἔξιν τοῦ ἀγγλικοῦ βίου.

Φυσικὸς διάδοχος τοῦ κ. Κοντοσταύλου δὲν ἡδύνατο νὰ εἶναι ἄλλος ἢ ὁ κ. Ἰωάννης Γεννάδιος, τὸσον οἰκίος τῶν Ἀγγλῶν γενόμενος καὶ τὸσον θερμῶς ὑπ' αὐτῶν ἀγαπηθεὶς. Εἰς τὸν κ. Γεννάδιον τώρα μάλιστα ἀνοίγεται εὐρύ στάδιον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχομεν δὲ πεποιθήσιν ὅτι θ' ἀναπτύξῃ τὴν γνωστὴν αὐτοῦ νοημοσύνην καὶ τὴν ἀνεξάντλητον φι-